Hilal

"MÜSLÜMANLAR" dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

Sayı
2
2015

DENİZ TÜKENDİ

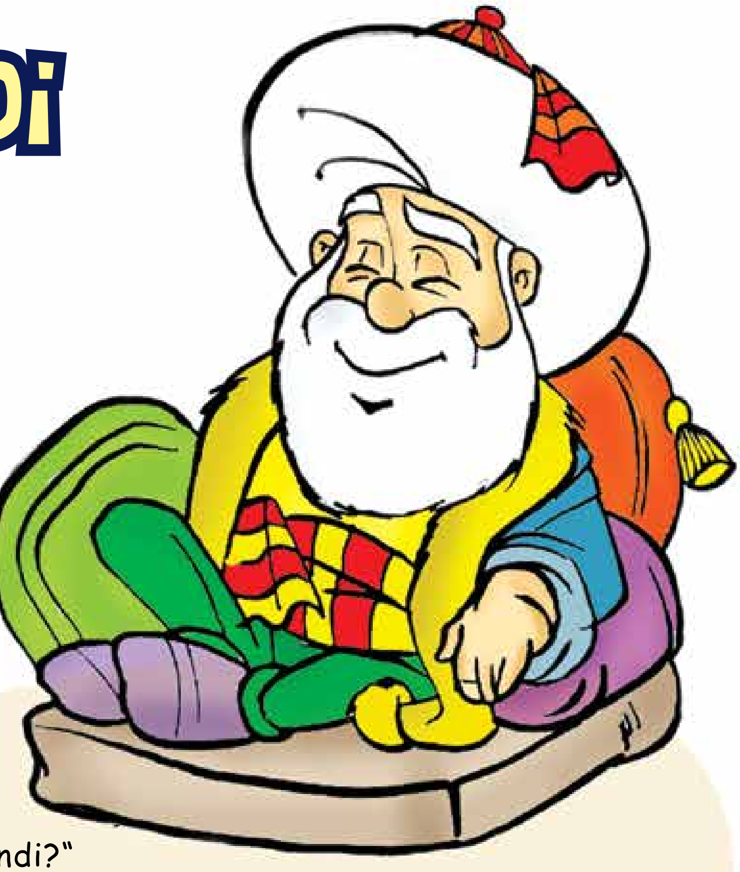

Hoca bir gün kayıkla yola çıkar.
Kayıkta bir sürü yolcu daha var —
Dümenin yakınlarına kurulur;
Biraz bakar, bu işi kolay bulur.
Şöyle, kendimi göstereyim diye,
Yavaş yavaş sokulur dümenciye,
„Ahbap! der, belki tanımazsın beni.
Ama korkma, bu işi bana bırak;
Kendin de bir kenarda keyfine bak.
Bak nasıl kullanacağım dümeni."
Dümenci de saf! Ne bilsin, inanır;
Verir dümeni, yan gelir uzanır.
Bir yol kazasız belâsız gidilir
Boş vere vere mavi dalgalara.
Tam kıyıya yaklaşıldığı sıra
Yan taraftan büyük bir dalga gelir.
Gelir gelir, hızla kayığa oturur.
Yolcularda bir telâş!... Bağırırlar:
— „Ne oluyor? Hey? Ne yaptın, efendi?"
Hoca, gayet ciddî, cevabı basar:
— „Ben bir şey yapmadım, deniz tükendi."

YAZISIZ MEKTUP

Derler ki „Düğün var falanca yerde.
Kazanlar dolusu pilâvla zerde!
Galiba şimdi de yemek zamanı..."
Görmeyin Hocadaki heyecanı.
Bir anda zihni allak bullak olur.
Ne yapsa da gitse düğün evine?
Düşünür taşınır, çareyi bulur.
Çabucacık bir zarf alır eline;
Alı al moru mor, kapıya damlar.
Açıp ne istediğini sorarlar.
„Bir mektubu var da ev sahibinin;
Onu getirdim..." — ,,Ef! Buyurun, girin."
Sırtında samur bir kürk, görünür ev sahibi.
Hoca zarfı eline tutuşturduğu gibi
Geçer kurulur sofranın başına;
Çala kaşık dalar düğün aşına.
Adam bakar bakar zarfın üstüne;
Sonra Hocaya der ki: — „Yahu, bu ne?
Üzeri yazılı değil bu zarfın."
Hoca içine gömülüp hoşafın:
„Aceleye geldi, der, af buyurun:
İçi de yazılı değildir onun."

DEDELERİMİZ BU YAZIYI OKUYORDU

	ç چ	c ج	s ث	t ت	p پ	b ب	e ا	→ Karşıladığı ses
	Çe	Cim	Se	Te	Pe	Be	Elif	→ Harfin adı
ş ش	s س	j ژ	z ز	r ر	z ذ	d د	h خ	h ح
Şın	Sin	Je	Ze	Ra	Zel	Dal	Hı	Ha
g ك k	k ق	f ف	ğ غ	a ع	z ظ	Kalın d ط t	z ض	s ص
Kef	Kaf	Fe	Gayın	Ayın	Zı	Tı	Dad	Sad
y ى	la لا	h ههـ	v و	n ن	m م	l ل	n ڭ	ğ گ
Ye	Lâmelif	He	Vav	Nûn	Mim	Lâm	Kâf-ı nûnî	Kâf-ı Fârisî

AÇIKLAMALAR

Ders I'de Osmanlıca elifbası verilmiştir. Harfin alt tarafına harfin ismi yazılmış, üst tarafina ise harfle elde edilen ses yazılmıştır. Bu derste harflerin yazılarak çalışılmasını tavsiye ediyoruz.

Ders 2 ve 3 'de ise harflere ait bazı hususiyetler yazılmıştır... Dikkatle inceleyiniz.

Ders 4'te ise harflerin başta, ortada ve sonda yazılırken nasıl yazıldığı tek tek gösterilmiştir. Dikkatle inceleyiniz. Ders 5 ' de harflerin ince kaim karşılıkları verilmiştir.

Ders 6'da ise Okutucu harflerle ilgili genel bilgiler verilmiştir.

Ders 7'de ise Elif okutucusu anlatılmış ve örnek kelimeleri ile karşılıkları verilmiştir.

Ders 8'de ise He okutucusu anlatılmış ve örnek kelimeleri ile karşılıkları verilmiştir.

Ders 9'da ise Ye okutucusu anlatılmış ve örnek kelimeleri ile karşılıkları verilmiştir.

Ders 10'da ise Vav okutucusu anlatılmış ve örnek kelimeleri ile karşılıkları verilmiştir.

Ders 11,12 ve 13 de ise okumaya yardımcı kurallar verilmiştir.

Son olarak öğrendiklerimizi uygulama noktasında cümle örnekleri ve karşılıkları verilmiştir.

Görüldüğü üzere temel okuma için 10 ders yeterlidir. Biraz gayretle tarihimize, kültür mirasımıza, mezar taşları ve kitabeleri okumanın kapılarını aralayabiliriz... Başarılar...

Ödev: Yukarıdaki elifbayı "elif, be, te..." şeklinde ezberleyiniz!

Esma Güner

ULUCAMİLER

Hiç kubbesiz cami gördünüz mü? Üstü düz, çatılı olanlarından. Aynı zamanda içine girdiğinizde birçok sütunla karşılaştıklarınızdan bahsediyorum. İşte bu tür camilere genel olarak ulucami denmektedir. Bulunduğunuz il veya ilçede bir ulucamiye rastlama ihtimaliniz çok yüksektir. Hemen hemen birçok il veya ilçede ulucami görebilirsiniz.

İslam'ın ilk dönemlerinden itibaren başlayıp Selçuklular ve Beylikler Döneminde yapılan, Osmanlı Devleti'nde 15. yüzyılın ilk yarısına kadar devam eden birçok cami bu tarzdadır. Ulucamilerin özelliği çok sütunlu olmalarıdır. Endülüs'teki Kurtuba Ulucamii'nin sütunlarını sayarken yanılıp başa dönme ihtimaliniz yüksektir: 1293 sütunu var.

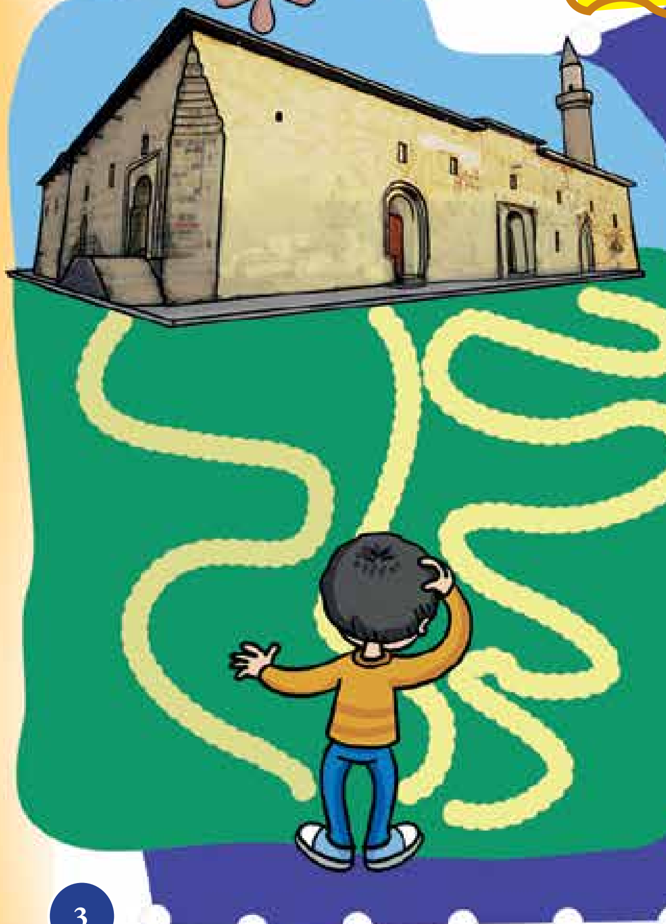

İŞTE BU AYKİ SORUNUZ:

Ali'nin evinden şehrindeki Ulucamiye giden 3 ayrı yol var. Birinci yolun Ulucamiye uzaklığı bir kilometre. İkincinin uzaklığı üç kilometre. Üçüncü yol ise Ulucamiye dört kilometre mesafede bulunmakta. Şu anda saat 15.40. Ali saat 16.00'da okunan ikindi ezanına yetişmek için hangi yolu kullanmalıdır? Not: Ali saatte 4 kilometre yürüyebiliyor.

O kadar çok ulucami vardır ki saymakla bitmez: Bitlis, Silvan, Bergama, Uşak, Hasankeyf... Birçoğu tarihten günümüze gelebilmişken bazılarının maalesef sadece kalıntıları günümüze kadar gelebilmiştir.

Ulucamilerin sütunları arasında olmak, arkasında önünde namaz kılmak, sırtını yaslayıp camiyi seyre dalmak, Allah'ın yarattıkları üzerinde düşünmek ayrı bir huzur verir.

Ulucamilerin üstü düz bir çatı yerine birden fazla kubbe ile örtülü olanlarına da rastlayabilirsiniz: Bursa Ulucamii gibi.

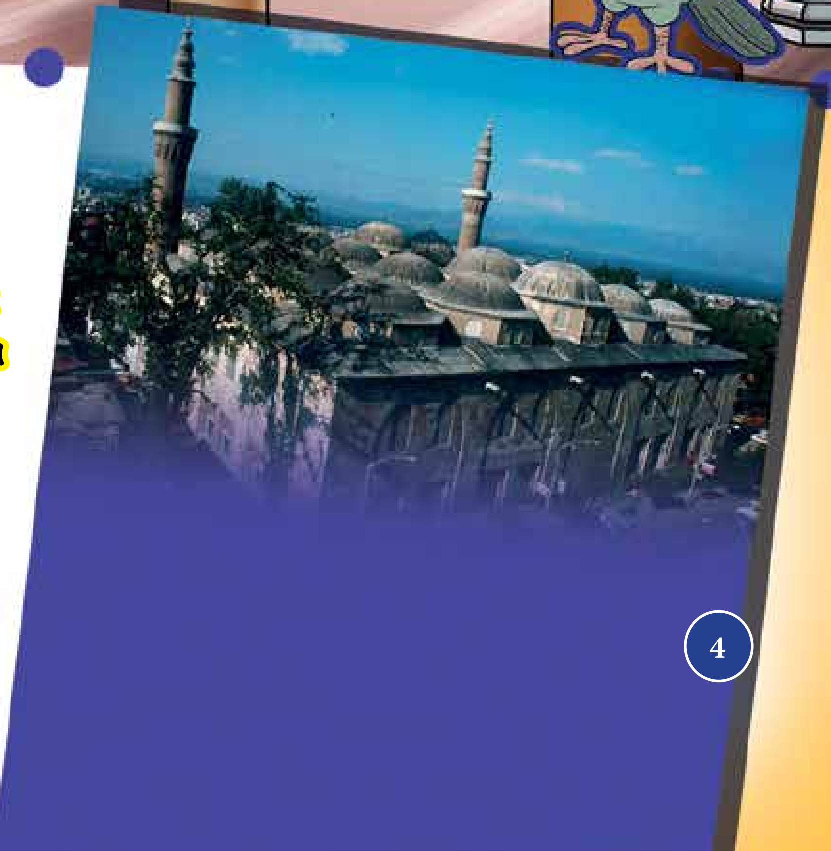

Bulunduğunuz yerde bir ulucami varsa bir de bu gözle bakın derim. Benden söylemesi.

Çocukça Düşünmek

Yazan: Mutlu DOĞAN
Çizen: Özlem YÜCE

SAZLIKTAKİ BİR KAMIŞIN HİKÂYESİ

Genç kamışlardan bir tanesi sabahın erken vaktinde göl kıyısından gelen ayak sesleriyle uyandı. Elinde ney bulunan aksakallı bir dede sazlıklara doğru yaklaşıyordu. Aksakallı dede önce göl suyundan güzel bir abdest aldı, sonra büyük bir saygıyla ney üflemeye başladı. Göldeki kamışlar, sazlıklara yuva yapmış kuşlar bu sese kulak veriyor, tabiat neyden çıkan notalara ritim tutuyordu.

Göl sakinleri şaşkınlık içerisinde birbirlerine bu kadar güzel ney üfleyen bu dedenin kim olduğunu soruyorlardı.

Kamış "Ben bu aksakallı dedeyi tanıyorum" dedi: "O besteleri dünyaca tanınan çok büyük bir sanatkâr. Adı İsmail Dede Efendi. Biliyor musunuz onun besteleri o kadar etkileyici, sesi o kadar güzelmiş ki padişah III. Selim onu saraya müezzin olarak tayin etmiş."

Kamışlar yaşını başını almış bir dedenin, alt tarafı aslı kamış olan bir neye bu kadar saygı göstermesine bir anlam verememişti. Aralarından bir tanesi, "Ney'inizi çok seviyorsunuz herhalde, ne kadar çok saygı gösterdiniz ona." diye Dede Efendi'ye seslendi.

Dede Efendi gülümseyerek: "İslam terbiyesi almış insanlar eşyalarına saygı duyarlar. Elbiselerini asla oraya buraya atmazlar. Bu davranışıyla onlar hem kendisine hizmet ettikleri için eşyalarına teşekkür etmiş, hem de o eşyayı kendisine verdiği için Allah'a şükretmiş olurlar." diye cevap verdi meraklı kamışa.

Dede Efendi elindeki neyi göstererek "İşte bu ney de narin sesler çıkartabilmek için benimle birlikte olgunlaştı. Bu yolculuğa çıkan binlerce kamıştan sadece birkaç tanesi ney olabilir. Tıpkı kamış gibi insanların da çok azı olgun insan olma yolculuğunu tamamlayabiliyor." dedi.

Ney olmaktan söz açılınca bizim genç kamışın gözlerinin içi parladı. Onun en büyük hayali ney olmaktı. Sazlıklarda hiçbir yere kıpırdamadan beklemekten canı çok sıkılıyordu. Ama Dede Efendi'nin gölden ayrılırken söylediği, "Kilitli kapıları açacak anahtar sabırdır." sözleri kaldı aklında. Genç kamış, Dede Efendi'nin boyunu ölçeceği güne kadar bekledi, bekledi, sabırla büyüdü...

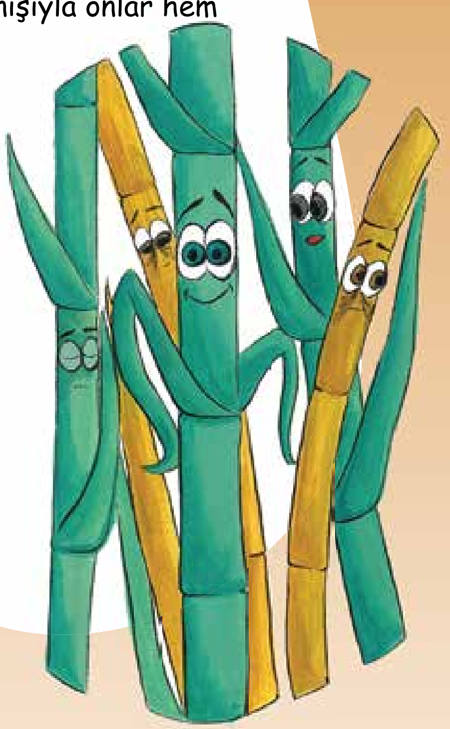

Bir zaman sonra kamışın boyunu ölçmek için yeniden göle gelen Dede Efendi uykudan yeni uyanmanın mahmurluğunu yaşayan kamışa "Sabır imtihanını başarıyla geçtin, ney olmanın vakti geldi. Ama sakın unutma, eğri bir neyden asla doğru bir ses çıkmaz." dedi. Göle yansıyan suretine bakınca üzerindeki eğrilikleri fark eden kamış ney olabilmek için doğru sözlü ve güvenilir olması gerektiğini anladı. Dede Efendi'nin gözü sürekli onun üzerindeydi. Kamış uzun bir ahlaki eğitim aldıktan sonra içerisinden hiçbir çatlak ses çıkmayacak doğruluğa ulaştı. Ama bugüne kadar yaşadıkları yolculuğun sadece başıydı. Gerçek bir ney sesi çıkarabilmesi için aynı zamanda içini tamamen boşaltması da gerekiyordu. Ne var ki kamış, göl hayatını çok seviyordu, göl hayatının zevklerinden nasıl vazgeçecekti şimdi. İçini boşaltınca cılız bir kamış olarak kalmayacak mıydı? Üstelik sazlıklarda göbekli bir kamış olmak zenginlik göstergesiydi.

Kamışın umutsuzluğa kapıldığını gören Dede Efendi ona, Hazreti Mevlana'nın Mesnevi adlı kitabında geçen neyin hikâyesini anlattı. Sonra da "Gölden binlerce kamış toplanır, ancak onların sadece birkaç tanesi ney olabilir. Ya ney olamayan binlerce kamış gibi çürüyüp gideceksin ya da bütün bu zorluklara sabredip hayâlini kurduğun güzel sesli bir ney olacaksın" diye ekledi.

İçi içine sığmıyordu sevinçten. Hiç vakit kaybetmeden Dede Efendi'ye seslendi: "Dede Efendi, Dede Efendi, içimdeki fazlalıklardan kurtuldum. Ses de çıkartabiliyorum, ney oldum ben, ney oldum!"

Bir an için gençliği gözlerinin önüne geldi Dede Efendi'nin. O da kamışla aynı şeyleri yaşamıştı. Kamışa: "Bu yolda hiçbir zaman 'ben oldum' demek yoktur. Ben ney oldum dersen hiçbir zaman ney olamazsın" dedi.

Bu nasihate kulak veren kamıştan gelen sesler gün geçtikçe Dede Efendi'nin istediği kıvama geliyordu. Sadece Allah sevgisine ulaşabilen kamışlardan çıkan bu sesi duyan Dede Efendi, kamışın ney olma yolculuğunun sonlarına geldiğini anladı. Allah sevgisi bütün vücudunu saran kamış ney olmuştu artık. Dede Efendi ile birlikte dünyadaki her dilden, her renkten çocuğa Allah sevgisini anlattı. O konuştuğu zaman birdenbire bütün çocuklar etrafını sarıveriyordu. Ney Allah'ı seviyordu, Allah da bütün çocuklara onu sevdirmişti.

KONYAYA YOLCULUK

Heyecanlıydı. Aylardır görmeyi hayal ettiği yerdi burası. Ailesi onu başarısından dolayı ödüllendirmeyi istemişti. Derslerine çalışmasının karşılığını görmek onu mutlu etmişti. Arkadaşlarının tatil olarak hep deniz kenarlarına gidiyor olması onu bu konudaki kararlılığından alıkoyamadı. Bir kere karar vermişti, gidecekti. Hele iki de bir mırıldandığı, "Sağ elimi kaldırdım, sol elimi daldırdım, dilim kalbe indirdim, döndüm Mevlânâ gibi." ilahisi ile Konya'ya gitme isteği iyice pekişmişti.

İçinde bir kıpırtı vardı. «Gel!» diyen bir çağrıya kulak vermekti belki de. Gel dedin, geliyorum, dedi birkaç defa. Konya'da nelerle karşılaşacağını bilmeden yolculuğa devam etti.

Güneş ışıkları gülümsemeye başladığında otobüs Mevlânâ Türbesi'nin yan tarafına çoktan park etmişti. İlk gördüğü, parlaklı-

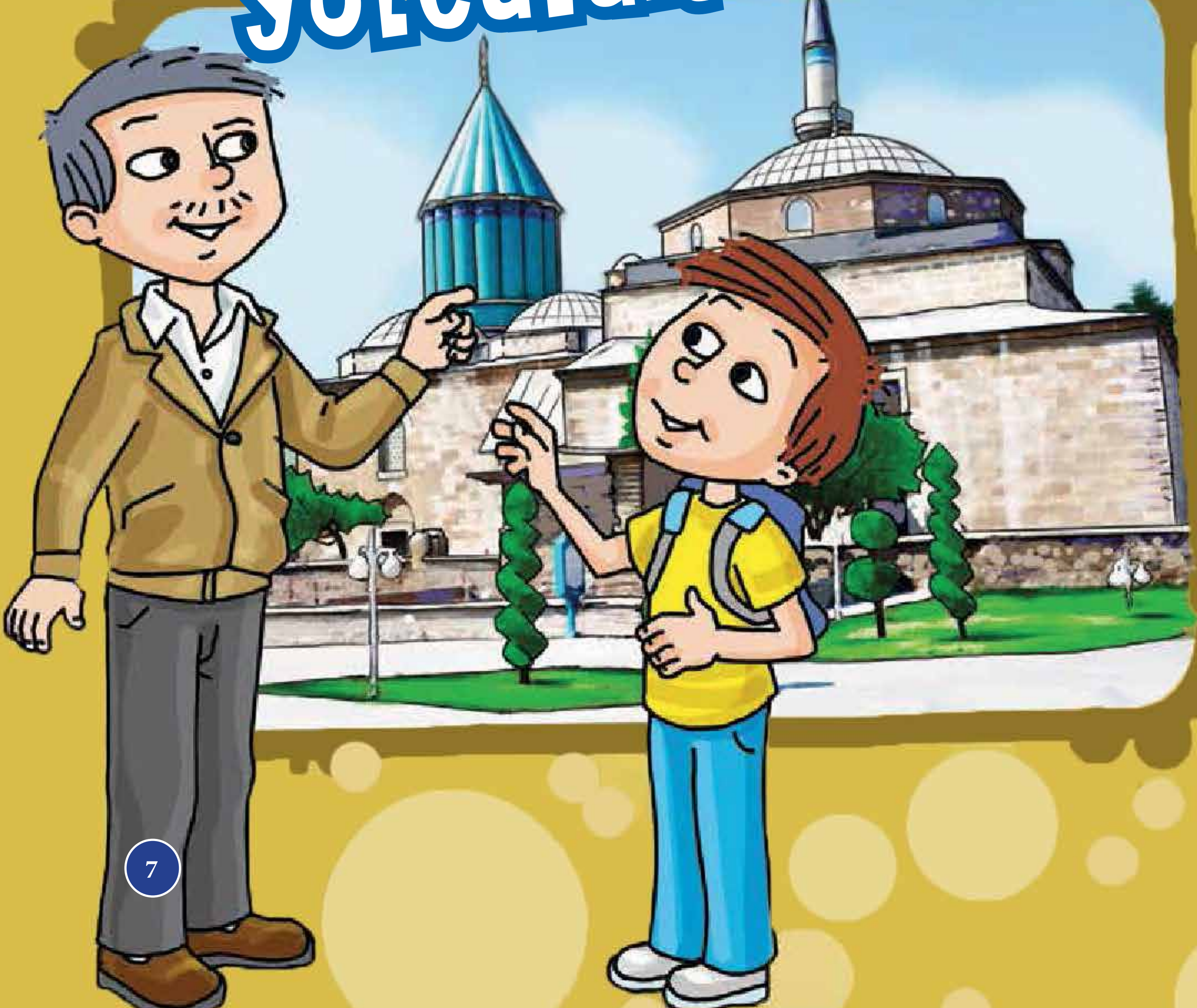

ğı gözünü alan etkileyici yeşil kubbeydi. Bakmaktan kendini alamadı.

Babası:

16 dilimli, dedi. Emrah daha dikkatli baktı. Dilimlerin ne kadar güzel durduğunu seyretti. Üzerindeki yazıyı merak ettiğini anlayan babası:

Âyetü'l-kürsî, dedi. Birlikte türbeye girdiler. Türbede birçok mezar vardı.

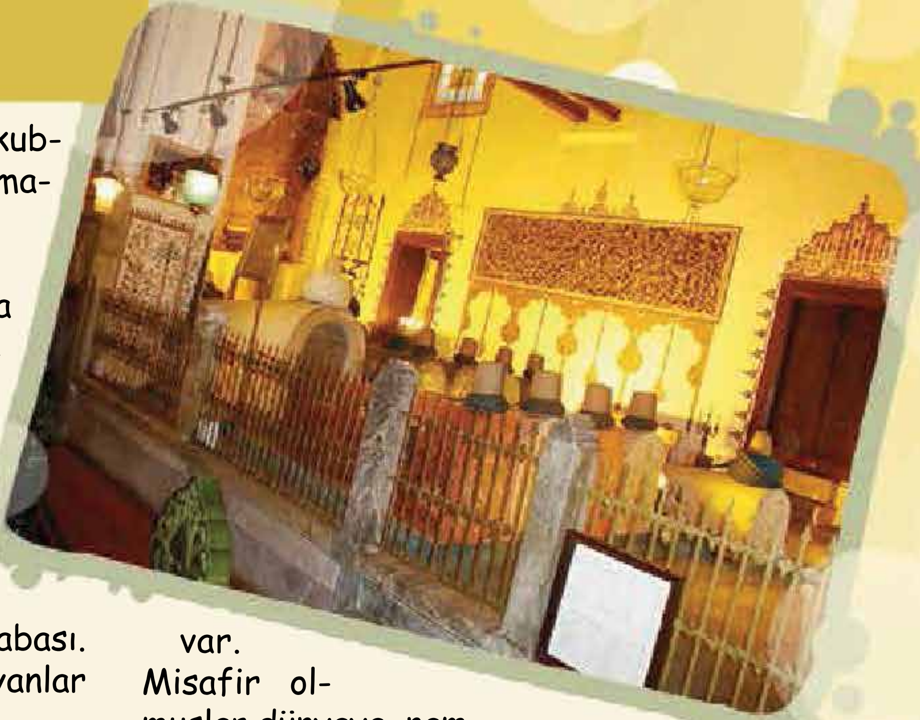

Onlar da misafirdi, dedi babası. Dünya yolculuğunu tamamlayanlar buradalar...

Emrah, babasının ne demek istediğini anlamıştı. Dualar okudu.

Bir tarih yolculuğu içinde Mevlânâ zamanındaki yaşamı merak etti. İnsanların birbirlerine davranışları ve ikramları aklına geldi.

Dışarı çıktıklarında geniş bir meydan kendilerini karşıladı. Etraftaki dükkanlar dikkatini çekti. Babası ile birlikte dükkanlara yürüdüler. Her dükkana girdiklerinde hoş geldiniz, nasılsınız, diyen insanlarla karşılaştılar. Dükkanda ikram edilenleri aldı. Kendisinin çocuk olması belki de ikramları artırıyordu. Hele "Konya lokması ye!" diyenlerin çokluğu onu çok sevindirdi. Babasına:

Bu amcalar ne kadar iyi insanlar, diyecek oldu. Babası:

Bizim inancımızda bu var. Kültürümüz bunun üzerine bina edilmiş. Bu dünyada herkes yolcudur. Misafire ikram etmek peygamberimizin tavsiyesidir, dedi.

Misafire ikram önemlidir, dedi yaşlı bir dede. Bir de Alaeddin Tepesi'ne gidin, orada Selçuklu hükümdarlarının mezarları var. Misafir olmuşlar dünyaya, nam salmışlar bu coğrafyaya.

Misafirlikleri bitince toprağın bağrındaki yerlerine gömülmüşler. Şimdi oradalar.

Emrah merak etti. Babasına:

- Hemen gidelim oraya, dedi. Birlikte yürüdüler. Alâeddin Camii'ni ve avlusundaki türbeleri görünce heyecandan ne diyeceğini bilemedi. Hele dünyaya hükmeden hükümdarları görünce sessizliğe gömüldü.

Yolculuk, dedi sadece...

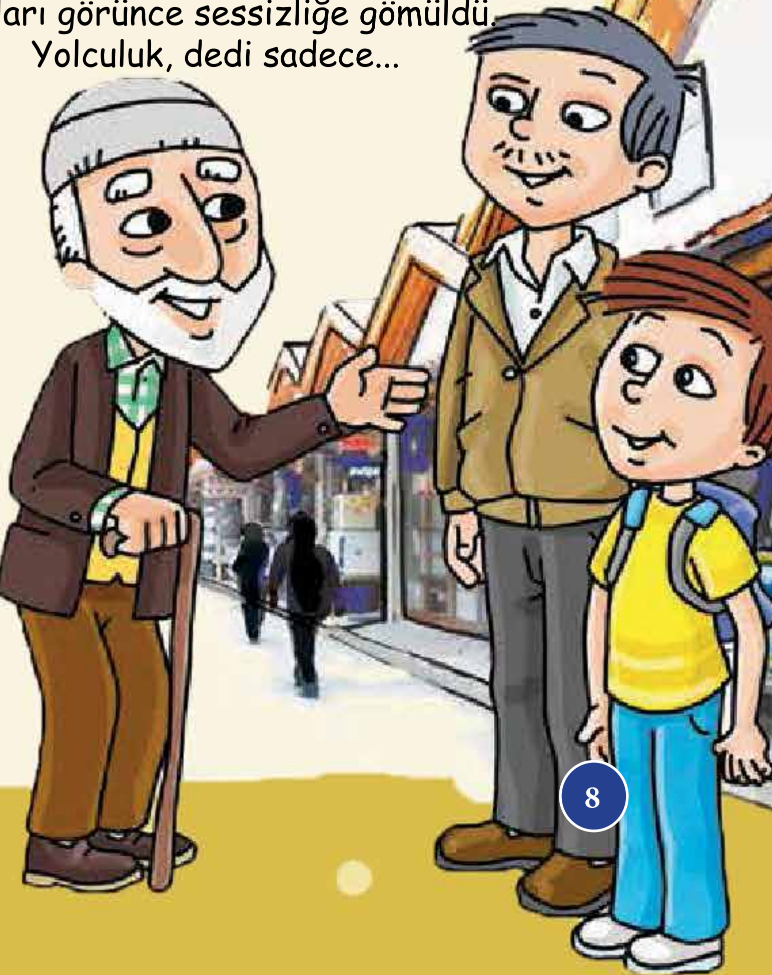

NEŞELİ FIKRALAR

ANLAMADIM

Adamın birinin telefonu çalmış.
-Alo! Buyrun, demiş.
-Miyav!
-Anlamadım, ne dediniz?
-Manisa'nın M'si, İzmir'in İ'si, Yozgat'ın 'Y'si, Ankara'nın A'sı, Van'ın V'si!...

idarelik olay

Fizik dersinde öğretmen, konuya örnek olsun diye elindeki kağıdı yırttı ve Hasan'a sordu:
-Bu kimyasal bir olay mıdır, yoksa fiziksel bir olay mıdır?
Hasan:
-Bu ne kimyasal bir olaydır, ne de fiziksel bir olaydır öğretmenim.
Bu düpedüz idarelik bir olaydır.
Yırttığınız yoklama kağıdıydı.

madem

Yusuf, arkadaşı Cemal'e kızıyordu:
-Şunun haline bak! Berbat etmişsin. Bilseydim vermezdim. Zaten suç, kalemi sana verende!...
Cemal dayanamadı:
-Madem suç sende, bana neden kızıyorsun o zaman?!

Ali okula o gün de geç gelmişti. Öğretmenin önünden geçerken kaçamadı:
-Afedersiniz, uyuya kalmışım!
Öğretmen hayretle sordu:
-Aaaa! Sen evde de mi uyuyorsun?!

Annesi okuldan dönen küçük Cemil'e sordu:
-Oğlum sınıfta ayakkabılarını ve çoraplarını neden çıkardın?
Çocuk saf saf boynunu büktü:
-Öğretmenim dokuz yedi daha kaç eder diye sorunca, el parmaklarım yetmedi de...

ÖĞRETMEN YAZDI

Baba:
-Şu okuldan aldığın karneye bak, hepsi zayıf, içinde tek biri iyi yazılı değil utanmıyor musun?
Oğul:
-Niye utanayım baba, onları ben yazmadım,öğretmen yazdı!..

Göz doktoru hastasını muayene ettikten sonra:
-Gözleriniz biraz yorulmuş. Uzun romanlar okumayın, dinlendirin, demiş.
Adam muzip muzip gülmüş:
-Doktor bey, ben okuma bilmem ki!...

Coğrafya dersinde öğretmen Yusuf'a sordu:
-Kızıldeniz neredodir Yusuf?
Yusuf hemen cevaplandırdı:
-Elliyedinci sayfadadır öğretmenim!..

10 Fark

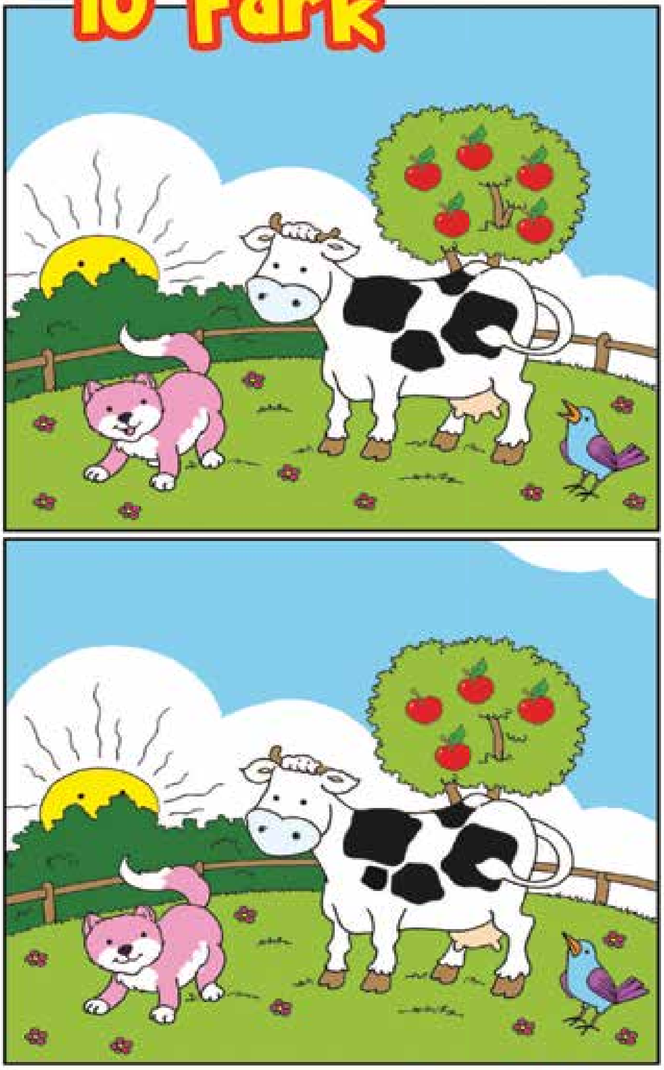

BİLMECELER

Kolu var, bacağı yok.
(kapı)

Bütün gün aynı soruyu sorup her seferinde farklı cevap aldığın soru nedir?
(saat kaç?)

Kat kat açılır kokusundan kaçılır.
(sarımsak)

Dışı kırmızı elma değil
içi çekirdekle dolu karpuz değil
sapı var kiraz değil.
(kırmızı biber)

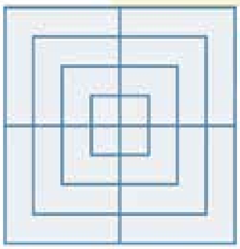

Bu şekilde kaç tane kare vardır?

Cevap: 24

Labirent

Başla

BOYAMA

разказва:

А надписа над тях е «Айетю-л-курси!»

След това заедно влязоха в тюрбето, в което имаше редица гробове. Баща му рече:

– Всички те са били гости на този свят. Приключили земния си път, сега почиват тука...

Емрах разбра какво иска да каже баща му. Опита се да си представи живота по времето на Мевляна. Как ли се отнасяли помежду си хората тогава?

Когато излязоха навън, озоваха се насред широк мегдан. Наоколо имаше различни магазини. Тръгнаха към тях. Във всеки магазин хората ги посрещаха с «Хошгелдиниз!» Как сте?» След това ги черпеха. Може би го правеха като виждаха, че е момче. Особено много се зарадва, когато му предложиха: «Опитай от Кония локмасъ!»

- Колко учтиви хора са тези чичковци! - се опита да каже той на баща си. Но баща му го изпревари:

-Такъв е нашият обичай! Нашата култура е изградена върху тази основа. Всички хора на този свят сме пътници. А да бъдат почерпени пътниците е препоръка на Пейгамбера ни!

Един възрастен мъж добави:

– Важно е гостите да бъдат почерпени! Освен това посетете и хълма Аляеддин. Там ще видите гробовете на селджукските владетели. Те също са били гости на тоя свят и прославили тези земи. А когато приключим с гостуването си, били погребани в сърцето на тази земя!

Емрах погледна баща си:

– Да вървим, татко! Да идем да ги видим!

Когато видя тюрбетата в двора на Аляеддин джамията, той онемя. Не знаеше какво да каже. Особено като видя гробовете на владетелите, които са управлявали света.

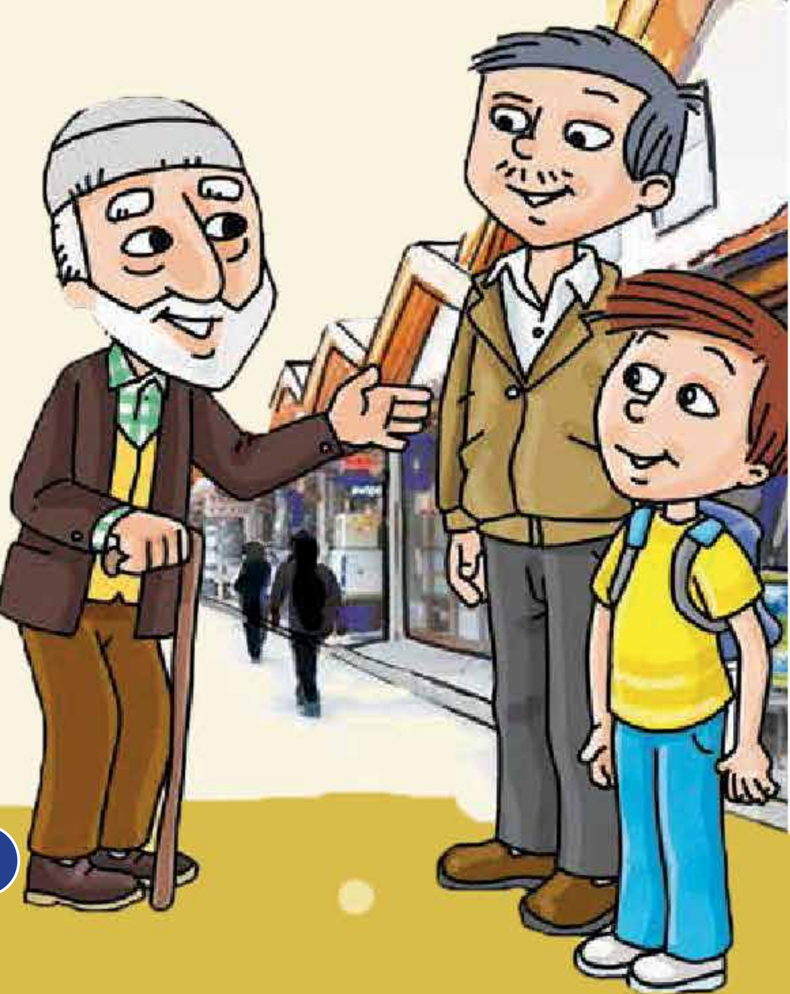

ПЪТУВАНЕ ДО КОНИЯ

Чувстваше нетърпението, което го призоваваше: «Иди! Виж!». А когато пристигнаха в града, той си помисли: «Ето, че дойдох! Ти ме призова и аз пристигнах!» Когато пътуваше към Кония, той не можеше и да си представи с какви неща ще се срещне тук.

Когато слънчевите лъчи погалиха лицето му, автобуса им се беше спрял до гробницата (тюрбе) на Мевляна Джеляледдин Руми. Най-първото нещо, което привлече вниманието му беше зеленото кубе. То беше много по-различно от другите кубета, които бе виждал. Баща му, който стоеше до него прошепна:

Това кубе има шестнайсет отрязъка!

Тогава Емрах се загледа още по-внимателно. Колко хубаво се бяха прилепнали тези отрязъци. Баща му продължи да

Есма ГЮНЕР

УЛУДЖАМИИ ВЕЛИЧЕСТВЕНИТЕ ДЖАМИИ

Виждали ли сте джамия без куббета? Джамии, чиито покриви отгоре са равни като съвременно когато влезете вътре се срещате с множество колони. Подобни джамии се наричат улуджами. Джамиите, изградени по времето на селджуките и анадолските княжества до първата половина на 15-и век в Османската държава са построени по този начин. Главната им особеност е, че вътре имат много колони. Такава е например Улуджами в Кордова - Испания, която има 1293 колони!

В градовете Битлис, Силван, Бергама, Ушак, Хасанкейф, Сиврихисар и др. също могат да се видят подобни джамии. Някои от тях са достигнали до наши дни, а други, за съжаление, се превърнали в руини.

Да попаднете сред колоните на улуджами, да кланяте намазите си пред или зад тези колони, опрени на тях да разгледате вътрешността на джамията и да мислите за Аллах е цяло блаженство!

В някои случаи вместо равен покрив тези джамии могат да бъдат покрити с множество малки кубета като Улуджами в Бурса.

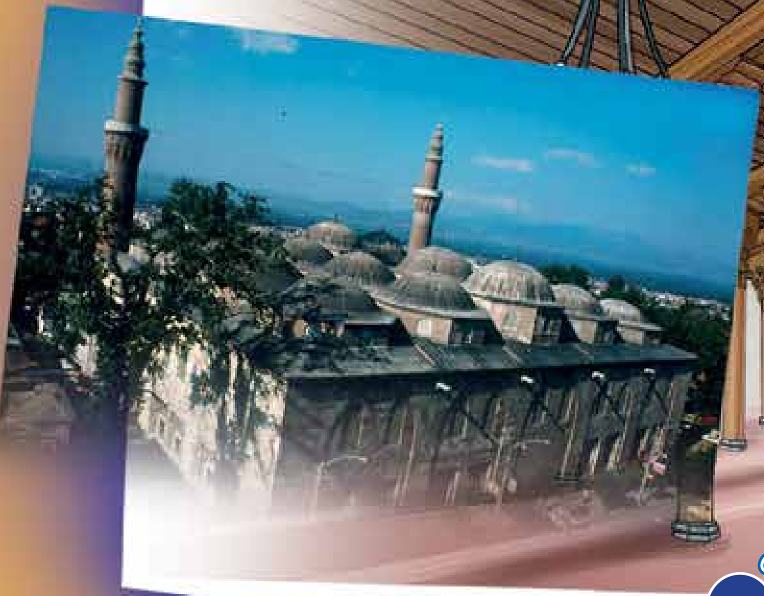

На снимката виждате вътрешността с колоните на една улуджамия.

ПРЕКРАСНИТЕ ИМЕНА НА АЛЛАХ, КОИТО ИЗРАЗЯВАТ ЛЮБОВ И МИЛОСТ

Ето някои от имената на Аллах, които изразяват любов и милост:

АФУВ - означава винаги милостив, опрощаващ греховете на тези, които пожелае.

БИРР - означава добрина и красота, даряващ, подпомагащ рабите си. Аллаховите добрини и благодеяния нямат край. Той дарява с добрини и прекрасни чувства.

ГАФФАР - означава Висше Същество, Което опрощава и омилостивява греховете на Своите раби.

ХАДИ - изразява Този, Който показва правия път; сътворява верния път, който води желаещите към добър край в своите намерения.

ХАЛИМ - означава небързащ, макар че притежава сили да раздаде наказания за извършените грехове, като отлага това наказание.

РАУФ - означава много милостив и милосърден, Който постъпва милостиво, когато държи под отговорност.

РЕЗЗАК - означава, че Аллах е Този, Който дава прехраната /ризк/ на всички твари.

КЕРИМ - означава щедър, великодушен, изпълняващ обещанията Си.

ТЕВВАБ - означава Този, Който успява да накара рабите си да се покаят, да изкажат своето «тевбе» - покаяние и Този, Който приема покаянията им.

ВЕХХАБ - означава, че Аллах е този, който опрощава, дарява премного, макар да не заслужават.

ВЕКИЛ - означава Този, на Който се покорява, подчинява и по този начин урежда живота си. Той е който подпомага тези, които се приютяват при Него. Той е довереният, помагащият, защитаващият и Който притежава всичко.

ВЕЛИ - Който повелява и Който е приятел на хората, Който насочва делата им като им помага.

ПРЕКРАСНИТЕ ИМЕНА НА АЛЛАХ, КОИТО ИЗРАЗЯВАТ МИЛОСТ, СЪСТРАДАНИЕ, МИЛОСЪРДИЕ

Следват някои от имената на Аллах, които изразяват милост, състрадание и милосърдие:

РАХМЕТ - буквално означава изпитване тъга поради лошото състояние, в което е изпаднало дадено живо същество; съжаляване, състрадание.

Според Коран-и Керим Аллах Теаля е извора на милостта и състраданието. Аллах се представя като безкраен източник на благодеяние, в неизмерима степен милост.

Създателят наш, непрекъснато следи Своите раби и ги предпазва като не се скъпи да ги дарява от Своите блага. Всевишния винаги чува молбите на Своите раби, като винаги държи отворени вратите за тях. ***„Аллах е Който сътвори небесата и земята, и изсипа вода от небето, и изважда с нея от плодовете препитание за вас и подчини за вас корабите да плават по морето според Неговата повеля и подчини за вас реките."*** (Ибрахим, 32)

Според ислямската вяра много е важно всяка работа да започва с «Бисмиллях-ир-рахман-ир-рахим». Това означава: «Започвам делото с името на Всемилостивия и Милосъдрден Аллах». Този израз се нарича «бесмеле». Да се пристъпва към изпълнение на всяка робата и всяко дело с бесмеле означава възможност за получаване на благодат от тази работа. Защото след като човек започва своята работа с името на Аллах, че Аллах е с него, Той подпомага делата му да вървят по най-добрия и най-плодоносния начин.

РАХМАН - е името, което най-много се среща в Коран-и Керим след името Аллах.

Това е име, което означава, че Аллах е много милосърден. Тази дума е свързана с думата «рахмет", която изразява милост, внимание, опрощаване, благодеяние.

РАХИМ - изразява, че онова, което сме направили ще бъде възнаградено от страна на Аллах.

КЕРИМ - означава щедър, великодушен, изпълняващ обещанията си.

тръгване от реката беше казал: «Търпението е именно ключа, който отключва вратите!» Младата тръстика търпеливо зачака деня, в който Деде Ефенди щеше да премери ръста й...

След много дни, когато Деде ефенди отново дойде до брега на езерото, за да премери колко е пораснала малката тръстика, тя току що се беше събудила от нощния сън. Тогава той й рече:

- Ти успешно положи своя изпит по търпение. Дойде време да станеш флейта!

Но когато малката тръстика се огледа в своето отражение във водата разбра, че за да бъде правдива и да внушава доверие, трябва да не бъде крива. Деде ефенди я оглеждаше от всички страни.

Когато той забеляза, че тръстиката започва да се обезверява й разказа онази легенда, която я помнеше от книгата «Месневи» на Мевляна Джеляледдин Руми: «От езерото се вземат хиляди тръстики, но едва само някои от тях могат да станат истински флейти. Така че или ще гниеш като хилядите други тръстики в езерото, които не могат да бъдат флейти или пък ще изтърпиш хилядите трудности, за да можеш да станеш флейта с прекрасен звук!»

Малката тръстика гореше от вълнение и радост. Затова не можа да се изтърпи и рече на Деде ефенди:

- Деде ефенди, Деде ефенди! Аз се освободих от всички ненужни в мен неща. Вече мога да издавам и различни звуци! Аз съм флейта!

За миг Деде Ефенди си спомни за своята младост. Тогава той също бе изживял подобен миг. Затова на малката тръстика й рече:

По този път никога не трябва да казваш «Аз станах!» Ако някога кажеш, че си станала флейта, знай, че никога няма да можеш да станеш:

Малката тръстика чу съветите на Деде ефенди и взе търпеливо да зрее до момента, в който той щеше да я одобри. Най-сетне той разбра, че е настъпил момента, в който малката тръстика можеше да се превърне в прекрасна флейта. Любовта към Аллах, която беше обхванала цялото й тяло, я беше превърнала в една звучна флейта, която можеше да разказва на всички деца по света какво означава любовта към Аллах.

Мутлу ДОГАН
Художник: Юзлем Юдже

РАЗКАЗЪТ ЗА ТРЪСТИКАТА

Една от младите тръстики рано рано се събуди от стъпките, които дочуваше край брега на езерото. Възрастен мъж, който носеше в ръката си флейта седна на брега, взе абдест и след това с голямо удоволствие и любов взе да свири на флейтата. Тръстиките в езерото, птиците по гнездата се заслушаха в този чуден глас. Всички същества се чудеха кой е този възрастен човек, който свиреше тези прекрасни мелодии.

По едно време една тръстика се обади: «Аз го познавам този белобрад дядо. Той е много голям музикант, когото признава цял свят. Казва се Исмаил Деде ефенди. Той именно композира тези въздействащи мелодии. Затова султан Селим III го назначил за мюеззин в двореца».

Отначало останалите тръстики така и не можеха да разберат защо отдава значение на една флейта, която в края на краищата е само парче тръстика. Една от тях се обърна със следните думи към Исмаил Деде ефенди:

– Изглежда вие много обичате вашата флейта! Гледам колко много я уважавате!

Всеки човек с ислямско възпитание уважава предметите си. Те никога няма да хвърлят безразборно дрехите си където и да е. По такъв начин те изразяват своята благодарност и признателност към Аллах, Който ги е дарил с тях и уважават своите дрехи.

После Деде ефенди посочи флейтата, която държеше в ръката си и заразказа:

Ето тази флейта, например, години наред живее и зрее с мене, за да може да издава такива нежни звуци. Малцина от многобройните тръстики, поели по такъв път могат да станат истински флейти. Те са също като хората, от които малцина успяват да станат истински, зрели хора.

Когато чу неговия разказ младата тръстика разтвори още повече широко очи, в които блестяха огньове. Тя също замечта да стане флейта и да издава такива замайващи мелодии. Толкова скучно беше по цели дни да стои в блатото без да мърда нанякъде. Но изведнъж се сети за думите на Деде ефенди, който на

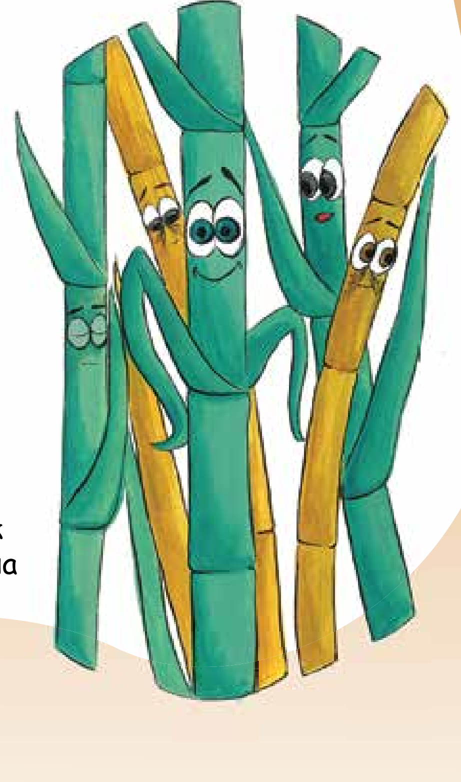

ИМАМ ШАФИИ

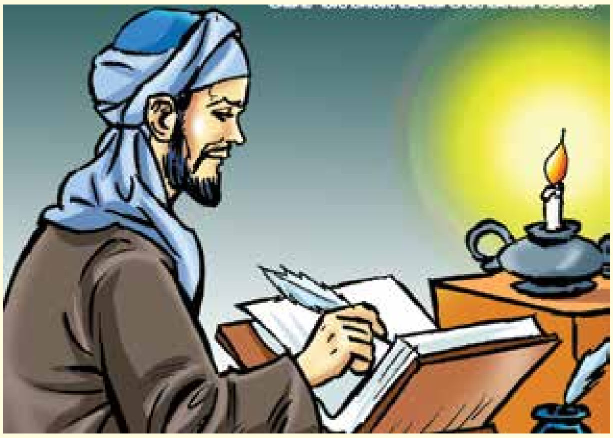

– Добра сполука, дъще, изпит ли имаш?

- Да, дядо. Труден изпит ми предстои. Трябва да се подготвя много добре.

– Старай се, моето момиче. Какво е рекъл имам Шафии? «Този, който не е вкусил горчивината на ученето, цял живот ще изпитва горчилката на невежеството!»

– Много добре го е казал, дядо!

– Отговора на този въпрос ще намериш в червения плик!

– Много съм любопитна! Веднага ще видя какво има в него! Да видим този плик какви богатства крие!

Имам Шафии се е родил през 767 година в гр. Газзе (Газа). Истинското му име е Мухаммед бин Идрис. Тъй като дядо му се наричал Шафии и принадлежал към приближените на нашия Пейгамбер от Курайш, той се прославил с това име.

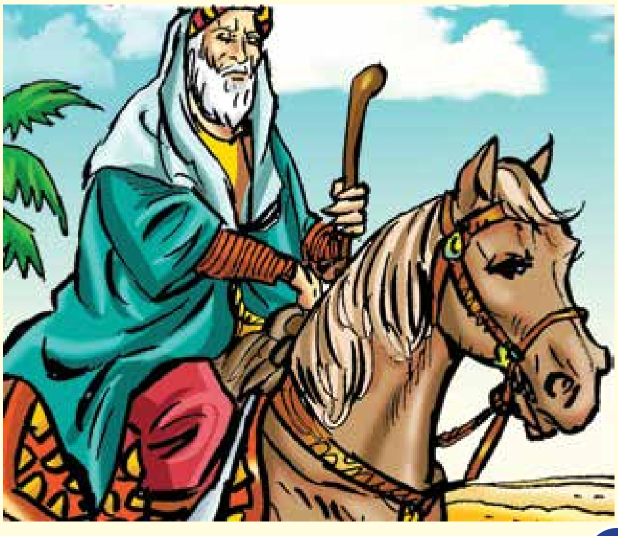

Още като малък изгубил баща си. На седемгодишна възраст вече знаел наизуст Корана, а на 12 години заедно с майка си посетил Мекка. Бил е слушател на беседите на учените от Мекка. Бил е толкова беден, че нямал пари да си купи тетрадки, в които да записва техните уроци.

Вече двайсетгодишен пристигнал в Медина и се записал ученик при имам Малик. След като в продължение на девет години слушал неговите уроци, той отива в Йемен, където става кадия. От Йемен заминава в Багдад. Тук учи при Ебу Ханифе. Взема уроци при имам Му-

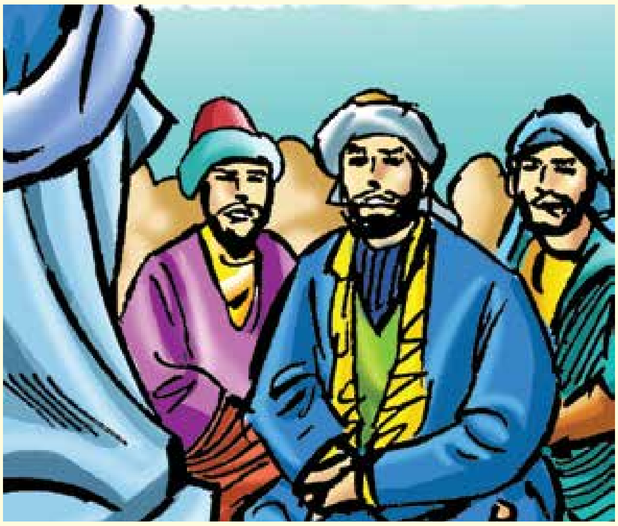

хаммед. След като усвоил достатъчно добре уроците по хадис, фъкъх и литература, той отново се връща в Мекка, където в продължение на 9 години учителства.

След Мекка имам Шафии се връща в Багдад, където подготвя редица свои последователи. После отива в Египет, където умира на 54 годишна възраст. Оставил е близо 20 произведения. Със своите фетви той става основоположник на шафиитския мезхеб. През целия си живот непрекъснато пътувал до различни градове, за да се учи и да учи другите като посветил живота си в името на Аллах. Аллах да го благослови!

МОРЕТО СВЪРШИ

Един Насреддин Ходжа тръгнал нанякъде с лодка. Освен него обаче в лодката е имало още много хора. Той седнал до кормилото да види как се управлява. Видяло му се много лесна работа и решил да се покаже какво може. Лека полека се приближил до кормчията и му рекъл: - Приятелю, може би не ме познаваш, но не се страхувай, отстъпи ми малко тази работа. Пък ти застани отстрани и гледай оттам, колко умело ще управлявам!

Кормчията бил наивен човек и му повярвал. Откъде да знае! Отстъпил му руля и сам той се облегнал до стената да си почива.

Известно време всичко вървяло добре. Пътували без произшествия като преодолявали високите вълни. но тъкмо когато са наближили брега отстрани ги налетяла една мощна вълна. Всички пътници обезумели от вълната и започнали да викат:

- Ало, какво става! Ало кормчията? Какво направи?

Но Насреддин Ходжа твърде хладнокръвно им отговорил:

- Нищо не съм направил бе! морето свърши!

ПИСМО БЕЗ ДУМИ

Един ден се разчуло, че някъде е имало сватба. Пълни казани с ядене се готвело за гостите. Тъкмо е било време за обядване. Като разбрал всичко това Ходжа ефенди доста се учудил: Какво да направи, що да стори, та да може и той край софрата да се настани? Помислил малко и начина открил.

На бърза ръка взел един плик и целият задъхан пристигнал в дома на младоженеца. Отворили му вратата и го попитали какво иска.

- Има писмо за стопанина, него донесох! - рекъл Ходжа ефенди.

- А-ха, заповядайте тогава, влезте!

По едно време отдалеч се показал стопанина и Ходжа ефенди побързал да бутне плика в ръката му и набързо заел мястото си край софрата. Човекът взел, разгледал отдолу и отгоре плика и попитал Ходжа ефенди:

- Но, господине, рекъл, това писмо не е подписано.

Вече се бил захванал с хошафа Ходжа ефенди и отговорил:

- Всичко много бързо се случи. Извинявайте, но и вътре не е надписано писмото!

Безплатно детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой
2
2015